

ШКОЛСКИ ЧАСОПИС

ПИПЕТА И БИРЕТА

Број: 17

Година издавања: 8.

Јануар 2017. године

Тема броја: Култура

Књижевна култура, то је читање, то је књига у цецу стално. Школа, почетак културе; путовања – културна панорама; читање – страст и сласт културе, култура сама. (Исидора Секулић, “О култури”)

Хемијско-прехрамбена технолошка школа

Љешка 82, Београд

011/3555-054

hptskola@gmail.com

КУЛТУРА - ЛЕПО ПОНАШАЊЕ НЕКАД И САД

Живимо у мору савремене технологије. Ту су рачунари, мобилни телефони, доступне информације преко интернета и друштвених мрежа. Али све то што олакшава наш свакодневни живот са друге стране штети нашем понашању.

Људи све мање комуницирају уживо, деца се све мање играју лоптом, жмурке и многе друге игре које су некада биле заступљене. Кроз такву игру деца су учила и да се свађају и да се мире.

Деца су праштала и настављала игру као да ништа није било. Данас се све променило, влада дрско понашање тј. насиље и нема уважавања. Лепо понашање стичемо као мали и томе нас уче родитељи на сваком кораку. Васпитавају нас како да се понашамо за столом док ручамо, како у гостима, како у градском превозу, школи или на неком другом месту. Уче нас да је некултурно претурати по туђим стварима и "јурцати" по кући домаћина. Науче нас да је ружно седети у превозу док старија особа поред нас стоји, као и многе друге ствари које се у данашње време не поштују.

Добри манири, некада ознака лепог понашања, нажалост су прошлост. Често се дешава да пожелите да некултурном и невоспитаном саговорнику, одговорите истом мером. Али, не, не треба.

Има и оних васпитаних који ће вам замерити, јер они не бришу нос рукавом већ марамицом. Они умеју да изговоре те "чудне" речи: хвала, молим, извините... Вођени том идејом и даље се јављајте комшијама и устаните старијима у превозу. Не саопштавајте своју интиму пријатељици преко телефона, да вас слушају сви. Има тако лепих места за разговор. Бонтон је тако корисна књига коју вреди прочитати.

Александра Драичевић 4-4

БОНТОН

Бонџон (фр. реч Бон Тон што значи добар тон) је књига или кодекс понашања којег свако треба да се придржава. Бонтон нас учи како да се понашамо, **изражавамо, комуницирамо, гестикулирамо** и друго,

у готово свакој ситуацији. По Бонтону се најоштрије осуђује вређање, псовање и физички обрачун. Постоји и специјализовани Бонтон чији је садржај усмерен на поједину ситуацију. На пример Бонтон у ресторану или у позоришту.

Али, правила понашања нису у свим регијама иста, зато нису ни сви бонтонови исти.

ОПШТА ПРАВИЛА

Не претварајте се - Кажите оно што мислите, али пробраним речима и не вређајући туђе ставове.

- Реците "хвала" и за најмање јер ће вас људи више ценити и радо ће вам помагати.

- Извините се кад погрешите.

- Дајте комплименте

- Немојте се хвалити - пустите друге да виде ваше квалитете и успехе

- Обећајте само оно што можете да испуните и одржите обећање

- Долазите на састанке на време и испуњавајте своје обавезе у року јер на тај начин поштујете туђе време и не реметите распоред активности

- Не ругајте се људима- Ако желитте неког да засмејете направите шалу на свој рачун

- Водите рачуна о својој појави – изгледу и начину поступања, прилагодите одећу прилици

- Када сте у гостима водите рачуна да не заузимате превише простора или ометате активности домаћина

- Понашајте се у складу са ситуацијом и местом на коме се налазите. Ако идете негде где постоје посебна правила, основни је ред да се упознате са њима пре него што се тамо појавите

- Када кијате, зевате или било шта слично радите, ставите руку на уста

- У згради поздравите сваког станара, па чак и оне које не познајете лично

- Ако сте пушач, немојте пушити у просторијама, где је то забрањено или у присуству особа којима то смета.

- Слушајте друге док говоре без прекида и упадица

- Отпатке не бацајте на улицу, кроз прозор, већ у канту за љубре.

Особе које не поштују Бонтон или га се не придржавају, сматрају се непристојнима и лоше васпитанима.

Тара Миленковић 4-4

КУЛТУРА ГОВОРА И ПИСМА

Култура је све што човек, разумно биће ствара, део нас самих и начин на који живимо. Она је показатељ развоја људске цивилизације, како се развијало друштво од прастарих времена, када је човек покушавао да изрази своје мисли и осећања неартикулисаним крицима, до данас. Информације се данас модерно преносе преко интернета а међусобна комуникација се остварује преко друштвених мрежа. Поред ликовне, музичке, књижевне и других култура, своје место је нашла и култура говора. Култура говора се манифестује употребом језика као основног средства комуникације међу људима. Говорна култура подразумева правилну употребу граматике и лексике у свакодневном говору и одређеним говорним ситуацијама. Кроз језик упознајемо друге људе и њима показујемо себе те се зато у народу каже: " Проговори да видим ко си". Окружени смо људима који наступају у јавности

покушавајући да нам пренесу одређене информације, поруке, обавештења а сами нису савладали основна правила комуникације. Најгоре је што језички незнанци усвајају такве информације а самим тим и неправилности које чују.

Како да реагујемо на информацију да у Србији 4% деце не похађа школу а знамо да свако дете има право на образовање? Говорну културу треба стално унапређивати почевши од сопственог језичког обрасца. Често одређени говорници неће ни покушати да обогате свој речник, а на тај начин га само осиромашују, недозвољавајући говорној култури да се развије и шири, у циљу бољег разумевања, а не само споразумевања. Овде важан задатак има и настава српског језика.

На часовима треба да се развија свест код ученика о томе да, када не знају неку реч не позајмљују сличну из енглеског језика, већ да покушају да је изграде неким творбеним процесом од домаћег материјала.

Сви треба да се труде да унапређују језичку културу, како током, тако и после завршеног школовања. Нико од нас није довољно језички образован да не би могао и даље радити на унапређењу језичке културе. Савршен језички израз је недостижан идеал. Док читамо, наилазимо на неке непознате речи. Што више читамо, за више речи ћемо обогатити сопствени речник. Широк вокабулар може бити од изузетне важности за нас.

Емилија Маршиновић и Маја Гаврић 4-4

КАКО СЕ ПОНАШАТИ У ПОЗОРИШТУ - БУДИ КУЛТУРАН

Већина људи која иде у позориште није свесна свог непристојног понашања. Како су нам правила у друштву постала страна, тако је и позоришни бонтон заборављен или никад и није научен. Није довољно само знати како треба да се понашамо, већ шта не треба никада да радимо кад смо у позоришту. Већина публике мисли да треба да буду гласни, и што чешће да аплаудирају. Највећа грешка је аплаудирати током представе, јер се на тај начин деконцентришу глумци. Аплаудирати у ритму, током трајања песме у представи је погрешно. Нисте на “Грандовом народном весељу”, већ сте у позоришту.

Никако не би смели да ослањате ноге или руке на седиште особе која је испред вас. Ако мислите да особа није тога свесна, грдно се варате. Шушкање, жвакање, шапутање са особом поред себе, телефонирање и дозивање су јако некултурне ствари.

Никада немојте каснити на представу јер померате људе који су већ сели на своја места и чекају почетак представе са усхићењем. Никома неће да шкоди ако дође десет минута раније. У позориште немојте долазити као да сте кренули у шопинг или у кафић (шорц, минић, исцепане фармерке, патике и папуче). Обуците се пристојно, а ако присуствујете премијери онда и свечано.

Ако вам се представа не допада, то не значи да под обавезно морате сачекати да се представа заврши, али сачекајте паузу или да се сцена заврши, па онда напустите салу. Све између тога смета и глумцима и публици која прати комад, и све у свему није тако тешко да се буде пристојан у позоришту.

ЗАШТО ЈЕ ДОБРО ЧИТАТИ КЊИГЕ!?

У свету интернет културе, прелако се заборавља који ужитак пружа читање добре књиге. Када сте задњи пут прочитали добру књигу? Знате ли да вам читање књиге заправо побољшава здравље? Ево и како:

- Читање књиге може бити забавно. Свака књига је посебно дело за себе које дозвољава вашој машти да отпутује куда жели, да осетите друге, може да пробуди у вама емоције којих нисте били свесни или бар о томе нисте јавно говорили.
- Читање вас може опустити- Ако сте под стресом, узмите књигу и упловите у свет непознатог, где ће вас одвести аутор књиге. Читање је победило и традиционалан начин испијања кафе или чаја, па чак и шетње...Када само почнете читати неко дело, концентришете се на то, и то вас може довести у стање смирености.
- Читање помаже бистрини вашег ума- Дугогодишње читање може помоћи вашем мозгу да остане у форми када старите. Подстиче брже размишљање, оплемењује ваш језик, даје вам слободу изражавања, а један мој друг је волео да ми каже да у току дана прочитам 50 страница неке књиге и већ сам усвојила нове речи, изразе и постала сам богата.
- Читање може помоћи да спавате боље. Многи нас саветују да је пред спавање добро читати књигу. То и јесте тачно, јер кад легнете у кревет, мисли треба да се смире, а тело опусти. Читање је одличан начин за то. Наравно, то је под условом - да књига није баш толико добра да је морате прочитати за ноћ. Увек је боље читати под пригушеним светлом лампе, него се будити под светлима лаптопа. А не заборавите једно златно правило- Књига је ваш најбољи друг-

Александра Миладинов 4-5

Култура иштовања-Посетише Мароко

Србија није богата земља, али имам среће што моји родитељи раде занимљив посао. Бавим се фолклором. Играм од своје треће године. Веровали или не, пропутовала сам више од својих вршњака. Где год сам била, сусретала сам се са различитим

културама и обичајима. Већ четири године ,у току летњег распуста, идем у Мароко. То је земља која је веома различита од наше, како по обичајима, тако и по облачењу. Ретко која жена нема мараму, сукњу и мајицу са дугим рукавима. Момцима облачење није одређено, али не би смели показивати рамена и колена. Док смо тамо ми поштујемо та

правила. Облачимо дуге сукње и мајице које нам покривају већи део руку и тела. Мароканци имају два службена језика, француски и арапски, док енглески слабо говоре. Њихов језик је веома тежак, па зато ретко ко прича арапски језик. Њихови празници се такође разликују од наших. Један од најпознатијих празника је Рамазан. Он се одржава у част Мухамеда који се сматра оснивачем ислама. Током овог празника сви се уздржавају од пића и хране, од изласка до заласка Сунца. У Србији преовлађују православци код којих је најважнији Ускршњи и Божићни пост. Мароканци не једу док "не смркне", док Срби не једу мрсне производе и млечне. Мароканци се моле пет пута дневно у џамијама и обавезно дају милостињу. Срби се уздржавају од сладострашћа, ружних мисли, речи и дела. Поред кајања они опраштају свима који су их повредили.

Архитектура у Мароку је веома интересантна, као и ентеријер у кућама. За разлику од наших, њихове куће имају равне кровове и мало просторија. Они сви спавају ноћу у једној соби, док у току дана у тој просторији једу и седе. Они углавном ручају на поду или теписима, а посебне ћилиме имају за молитву.

Њихова јела су богата зачинима, а једно од најлепших је кус кус. То је јело пуно пиринча, поврћа и меса. Од меса им је дозвољено све да једу сем свињетине, која је свим муслиманима забрањена. Тамо сам видела воће и поврће које није било тако примамљиво, али сам после схватила да изглед вара. Генерално се хране здравије, и готово да немају ресторане брзе хране.

Када упоредим националну ношњу, наша је разноврснија. Српска ношња се састоји од хаљине, кецеље, паргара, тканице, чарапа и опанака. Мароканска ношња је прилично једноставна и састоји се од: беле хаљине, папуча, капе и кафтана са златним везом. Ово је само део њихове разнолике културе коју они сви поштују и цене.

Софија Бунчић 2-2

Култура одевања

Од почетка човечанства до данас начин облачења се мењао. Није познато кад су људи почели да носе одећу али антрополози верују да су се животињска коза као и биљке претварале у покриваче као заштита од хладноће, топлоте или кише. Историја служи као извор инспирације данашњим модним дизајнерима. Углавном су сукње, хаљине и ципеле на штикли карактеристичне за женску одећу, док су одело и кравата за мушку. У неким културама установљен је закон да оно што носе мушкарци треба да носе и жене. У муслиманским земљама најважније правило гласи: коса, врат, рамена руке и ноге треба да буду увек покривени. Зато је добро, ако сте женско, да вам глава и рамена увек буду покривени.

Африка и блиски исток

Египат- Око 90 посто Египћанки покрива главу када су на јавном месту, али се то од туриста не очекује. Важно је да улицама Каира не шетате сувише разголићени и у шортсу. Панталоне и хаљине, или сукње преко колена, савршен су избор за посету овој земљи.

Дубаји- Када се нађете у Дубаију, једном од најбогатијих арапских емирата, брзо ћете схватити да основно правило пристојног одевања овде налаже да шалом покријете рамена и да на себи имате бар један фирмирани одевни предмет. Узгред, шал вам може бити од велике помоћи док шетате велелепним тржним центром и хотелима у овом граду, јер је у сваком затвореном простору у Дубаију увек прилично хладно, због моћних расхладних уређаја који се никада не гасе. Када сте на улици, треба да при руци имате мараму или шал за случај да се нађете у неком од традиционалних сукова или конзервативних делова града, где су мини сукње или шортсеви забрањени. Одећа за вечерњи излазак треба да буде што гламурознија, јер овде обожавају сјај дијаманата и сваровски кристала.

Азија

Кодекс облачења варира од земље до земље. Мини сукње и мала црна хаљина добро пролазе у многим деловима Азије, од Индонезије до Јапана, али не треба заборавити да жене у Индији и Пакистану никада не откривају ноге. Док су шарене јапанке прави модни хит на улицама Сингапура, никако их не треба носити у кинеским градовима, а у Индонезији су резервисане само за плажу. После вишедеценијске диктатуре униформисаности, у Кини данас толеришу и крајње неконвенционалан начин одевања. Зато се нико неће ни осврнути ако се на улици појавите у хаљини или блузи са дубоким деколтеом и голим леђима. Наиме, млади Јапанци одавно прате све модне трендове и њих заиста више ништа не може изненадити. На крају, када улазите у џамију, будистички или хиндуистички храм, обавезно се изујте.

Америка

Овај континент се дели на северну и јужну Америку, и обухвата чак 52 државе. Тешко је направити глобални оквир културе одевања, али сигурно је да се тамо култура одевања непрекидно мења.

Фармерице које су популарне међу тинејџерима широм света, управо потичу из Америке. То су панталоне које су се користиле као радно одело у Америци од 1950 године. Праве се од памука и сомота и најчешће су плаве боје.

У Америци је дозвољена слобода одевања. На улицама се могу видети људи обучени у разне комбинације, различитих стилова и култура. Американци су пренели Европљанима разне стилове. Рецимо, осамдесетих година се код њих

развио стил облачења квалитетних тренерки и обавезних "нике" патика..Овај стил је подразумевао и ношење златног накита. Наши млади људи су преузели овај стил 90-тих и ми смо их звали "дизелаши". Међу зрелим људима овај стил је изазивао подсмех јер су млади људи носили горњи део тренерке увучен у доњи и утркивали су се чија ће златна "кајла" бити дебља. Касније су Американци напустили овај стил и развили "јапи" стил. То је стил бизнисмена: ношење квалитетног сакоа и панталона са обавезним квалитетним телефоном или лаптопом. Код нас је овај стил и даље заступљен.

Европа

Иако је на овом континенту прихваћен понеки стил из Америке, слободно можемо да кажемо да је ово континент где је створено највише стилова облачења. Иако и у Европи има пуно држава, центри културе облачења су : Париз, Рим, Милано, Лондон ...Италијани су чувени по квалитетним кожним ципелама прелепих модела. На улицама Италије увек ћете срести културно обучену жену. Италијани су естетике које прилагођавају свој стил прилици за коју се облаче. У Паризу и Лондону је слично, само што они дозвољавају веће слободе. То се може повезати са већим бројем досељеника разних националности. Рецимо имале смо прилику да усред Париза, у пролеће, видимо девојку тамне пути која носи бундицу а обувена је у јапанке. То се на улцама Србије не може баш срести. Ми се одмалена учимо да "од ногу све почиње." У Србији се рецимо не носе мантили у комбинацији са патикама. За нас је то смешно. Оно што је карактеристично за све Европљане је да стил облачења зависи од ситуације. Млади су научени да се другачије облаче када су у шетњи, када иду у позориште , у школу или када иду у неки ноћни клуб.

Са правом можемо рећи да је Европа центар културе облачења и да то потврђују најпознатији креатори који стварају у њој.

Аустралија

Што се тиче културе облачења, овај континент је пун досељеника, тако да је стил облачења мешавина европског и америчког стила о коме смо већ писали.

Антарктик- Култура облачења је прилагођена клими. Ескимима живе од лова и риболова. Али убијене животиње не користе само за исхрану већ од крзна праве себи одела и капе како би се заштитили од сурове хладноће.

Анђела Бунош и Теодора Живковић 4-4

АКТУЕЛНОСТИ

Прослава Дана школе

У четвртак 20.10.2016 године, у холу наше школе, одржана је приредба поводом Дана школе. Програм је отпочела Директорка Наташа Парезановић, пожелевши добродошлицу свим присутнима. Затим су гости из "Хемијске школе" у Сарајеву и "Хемијске школе" у Суботици изразили речи захвалности на добродошници и уручили нам поклоне. Онда је приредба отпочела фолклором. Након тога су ученице наше школе представиле шеснаести број нашег школског часописа "Пипета и бирета". Потом је уследила драгоцене представа драмске секције о Милеви Марић и Алберту Ајнштајну. Ову представу су припремале наставнице Маја Јанковић и Виолета Унковић Митровић. Приредба је завршена још једним наступом фолклора. Водитељи програма су нас исцрпно обавестили о свим пројектима у школи. То су пројекти: "Пронађи праву формулу", "Пословни изазов", "Храна за све" и други. Након приредбе, гости су позвани на коктел у зборницу школе.

Кристина Терзић 4-4

Огледни час српског језика

Ове јесени, професорка српског језика Весна Митровић Иванов, организовала је огледни час на тему - Обрада лектуре "Тврдица". Час је припреман и одржан у

одељењу(2-2), 11.10.2016 године. Новина је била у томе што се на часу радила компаративна анализа комедија "Тврдица" од Жан Батиста Молијера и Јована Стерије Поповића. Били смо подељени на две групе. Прва група је читала Молијера а друга Стерију. Професорка је насумице изабрала по пет представника групе. Групе су наизменично представиле биографије писаца, епоху, књижевни род, врсту, број чинова, особине ликова, фабулу комедија, драмске елементе и поруке. Након тога су се износиле сличности и разлике између ове две комедије карактера. По два представника сваке групе су то записивала на табли. Током дискусије укључивали су се и остали учесници обе групе. Професорка нас је питањима подстицала да издвојимо предности и мане обе комедије. Ја сам био представник групе која је анализирао Стерију. Био сам пресрећан што је Стерија кога сам ја представљао имао предности. Наиме, он је испоштовао правило драмског јединства у епохи Класицизма, да комедија има једну радњу(заплет). Код њега је заплет базиран око новца док је Молијер разрађивао и љубавни заплет. Јован Стерија Поповић је у предности и зато што има више конкретних примера себичности и што је казнио главног јунака, себичног Кир Јању, који је остао без новца. Молијер има мање конкретних примера и не шаље јасну поруку да не треба бити себичан. Његовом главном јунаку Харпагону је на крају комедије враћен новац. Молијер је само боље разрадио поруку да не треба заступати брак из интереса.

Овом часу присуствовало је осам професора, (међу којима је била и наша разредна Тања Митровић) и директорка школе. У почетку смо имали трему због тога али је професорка Весна разбила ту трему када је тражила од представника група и гостију, да изнесу по једну своју ману. Притом је и она то учинила, тако да је час био не само поучан већ и занимљив.

Урош Јакимов 2-2

„TELL ME ABOUT YOUR CULTURE“

Наша школа се, у пролеће 2016 године прикључила пројекту „Tell me about your culture“ („Причај ми о твојој култури“). Циљ овог пројекта био је развијање свести о култури, толеранцији, потреби за дијалогом и побољшањем пријатељских односа са вршњацима из других земаља

и култура. Преко платформе за учење Едмодо, ученици првог, другог и трећег разреда наше школе, придружили су се међународном пројекту са професорком енглеског језика, Бојаном Станкић.

У овом пројекту, учествовало је још 27 школа из Пољске, Италије, Румуније, Србије и Грузије. Сви су имали задатак да напишу писма и разгледнице и да представе своју школу, град, земљу, обичаје и културу. Ми смо припремали разгледнице Београда, слали су разне постере из Србије, писали о школи и школским активностима и све послали ђацима који су били партнерима у пројекту. На нашу школску адресу стигло је на десетине писама из Италије,

Пољске, Турске чак и Бурме! Читали смо писма и затим направили пано изложбу у кабинету за енглески језик.

Као завршница пројекта, 16 маја 2016 године, организован је Дан културне разноликости. Уз разне постере о земљама света, говорили смо о карактеристикама земаља, помоћу професорке географије, Светлане Чубрило. Кроз игру асоцијације, разбили смо неке предрасуде и говорили

смо о потреби за бољим упознавањем других народа и култура. Све ово је било занимљиво и драгоцено искуство за мене. Драго ми је да сам дала и свој допринос целом пројекту.

Милица Милаковић 2-2

ЧАСОВИ НА ТЕМУ ВРШЊАЧКОГ И ДИГИТАЛНОГ НАСИЉА

Професорка технолошке групе предмета, Марија Ђуровић, организовала је час, 28.11. 2016 године на тему вршњачког насиља. Том часу присуствовао је и педагог школе Слађана Ђурић. Причали смо о томе шта је вршњачко насиље и како га с да насиље треба спречити. У почетку уздржани, негде на половини часа, другови из мог одељења су имали различите одговоре на ове теме. Неко је тврдио да је психичко насиље теже и потресније за жртву од физичког насиља, а неко је тврдио обрнуто. Сви смо се сложили да насиље треба спречавати а насилнике пријављивати. На жалост многи људи дуго прећуткују насиље. Они се плаше да ће их насилници прогонити и да ће имати последице. 7.12. 2016 године имали смо још један час посвећен насиљу. Овога пута часу је присуствовала и директорка Наташа Парезановић. Дискусију о вршњачком насиљу, проширили смо дискусијом о дигиталном насиљу. Директорка је поменула и апликацију "Бузз", на којој се на најгори могући начин говори о професорима и запосленима у школи. Она је нагласила да си полиција умешала у спречавање писања на овој апликацији. Мени су ови часови били занимљиви и поучни. Надам се да ће их бити још. У међувремену, немојте ћутати о насиљу. Ако приметите да нека особа врши насиље над другом особом, обавезно пријавите надлежнима.

Никола Наранчић 2-1

ДАН СТРАНИХ ЈЕЗИКА НА УНИВЕРЗИТЕТУ СИНГИДУНУМ

Други по реду Дан страних језика на Универзитету Сингидунум окупио је 9. децембра 2016 . године велики број учесника – ученика и њихових наставника из многих средњих школа Србије. Дан страних језика је такмичење на коме је важно да ученици представе своју

креативност и оригиналност на задату тему на неком од страних језика који се на овом универзитету уче.

Ове године, теме су биле:

1. Ми у очима странаца
2. Странци у нашим очима

И ученици ХПТШ, уз менторство наставника енглеског језика, Бојане Станкић, пријавили су своје учешће на овом такмичењу:

Ивона Мадарас и Андријана Пантелић, ученице IV разреда и

Исидора Ђујић и Кристина Јанковић, ученице III разреда.

Ученице су биле инспирисане темама те су припремиле презентацију и скеч на енглеском језику. Покушале су да скрену пажњу на неке уврежене предрасуде и стереотипе, које се често превазиђу када се непосредно упознају конкретни људи и њихова култура.

Универзитет Сингидунум је обезбедио сјајне главне награде, а све такмичаре наградио је и мајицама и комплетима књига.

Више о самом такмичењу и слике можете погледати на <https://singidunum.ac.rs/news/odrzand-stranih-jezika-na-univerzitetu-singidunum-2016-12>.

Активност и Вршњачкој теми ХПТШ

ВРШЊАЧКА ЕДУКАЦИЈА О АКТУЕЛНИМ ТЕМАМА

Град Београд, Градска управа Града Београда, Канцеларија за младе и сарадњу са удружењима организовали су конференцију „Безбедност младих у школама“, поводом Светског дана људских права и завршетка три кампање „Или возиш или пијеш!“, „Не говорите мржње!“ и „Родна равноправност“ 9.12.2016. године, у Скупштини града Београда, на којој су и ученици наше школе учествовали.

У оквиру три кампање, током новембра 2016. учествовале су 32 средње школе са територије града Београда при чему је одржано 12 тренинга за 309 вршњачких едукатора и едукаторки.

Тренинзи за вршњачке едукаторе и едукаторке уз едукације и предавања у средњим школама су организоване у циљу унапређења безбедносне културе младих у саобраћају, смањења говора мржње међу младима и унапређења родне равноправности и репродуктивног здравља жене.

Специфични циљеви кампање „Или возиш или пијеш“, „Родна равноправност“ и „Не говорите мржње“ су превентивно деловање и подизање свести младих:

- о важности безбедног понашања младих у саобраћају. Кроз едукацију о штетности вожње под дејством алкохола младе особе стичу правилне ставове о штетном утицају алкохола кроз практичне примере, са посебним освртом на вожњу у алкохолисаној стању као фактором ризика.

- о репродуктивном здрављу и значају превентивних прегледа у вези с превенцијом рака дојке, рака грлића материце, полно преносивих инфекција, ХИВ-а и вирусних хепатитиса

- јачању свести против говора мржња, расизма и дискриминације у реалном и виртуелном свету уз промоцију различитости, инклузију мањинских група и изградњу толерантног, отвореног и демократичног друштва.

Одржали смо и предавања о овим темама у нашој школи, пренели знања која смо стекли током ове кампање, што је уз дијскусију и размену знања и искустава са нашим вршњацима било веома занимљиво.

Даница Пејчић IV 1

Софија Бунчић II 2

Милена Савић II 3

„ЗНАЊЕМ ЗА БУДУЋНОСТ“

18. новембра 2016. у ГО Чукарица одржана је креативна радионица „Знањем за будућност“ осмишљена кроз предавачко-такмичарски концепт од стране Факултета за примењени менаџмент, економију и финансије (МЕФ).

Први део креативне радионице, предавање било усмерен на обраду актуелних економских и предузетничких тема употпуњених стратешким и мотивационим стручним саветима.

Такмичарски део креативне радионице састојао се од задатог пословног проблема, при чему је задатак тима био да дође до што оригиналнијег решења. Креативне радионице подстакле су у нама тимски рад, креативност, стицање нових знања...

Нашу школу су представљали чланови ученичке компаније **Ивона Мадарас, Андријана Пантелић, Кристина Терзић, Павле Попић и Мануела Билали**, које је на ово заиста интересантно такмичење пријавила професорка Драгана Ранковић.

Наша екипа је била прва на такмичењу и освојила: бесплатну школарину за прву годину студија на Факултету за примењени менаџмент, економију и финансије (МЕФ).

„ПОСЛОВНИ ИЗАЗОВ“

23.12.2016.године „Пословни изазов“ окупио је 120 средњошколаца из различитих школа са територије Београда, Смедерева, и Кучева који су подељени у 22 тима од по 4-5 ученика (не такмичи се школа против школе, већ тимови). Такмичење је организовано тако да током неколико сати тимови

осмишљавају бизнис план као одговор на изазов који им поставља домаћин такмичења. Сваки тим има лаптоп и приступ интернету, као и бизнис волонтера из реалног бизнис света, који је ту да свом тиму помогне саветима, предлозима, искуством, али не и да ради уместо тима. На крају дана, тимови су изашли пред стручни жири и држали презентације о својој пословној идеји. За такмичење нас је припремала професорка Драгана Ранковић.

Ове године нашу Школу су представљали чланови ученичке компаније: Ивона Мадарас, Андријана Пантелић, Кристина Терзић, Павла Попић и **Мануела Билали која је се као такмичар трећепласираног тима пласирала на национални ниво такмичења које ће се одржати у фебруару 2017. године.**

Павле Попић и Ивона Мадарас 4-4

ГРИНФЕСТ

Дана 17.11.2016 године у Дому омладине, одржан је "Гринфест". Поред наше школе, учествовала је и једна основна школа. Предавачи наше школе били су: Милош Симић, Катарина Степановић, Лука Аћимовић, Александра Рехак, Маријана Јовановић и Милица Стојшић. Наше предавање састојало се из два дела. Први део се бавио најонизујућим зрачењем, а други је за тему имао електрични и електронски отпад. Ментори су нам били Драгана Ранковић и Миленија Јоксимовић. Прича се поновила 29.11.2016 године у Дечијем културном центру на Фестивалу науке. У великој сали публика се смењивала. Долазили су млађи ученици из двадесет основних школа, ученици неких средњих школа, али и студенти Географског факултета (одсек за заштиту животне средине). Док су се у сали држале презентације и предавања, испред сале су ученици наше школе изводили одређене огледе, представљајући смерове школе. У ову причу убачена је и завршна трибина пројекта "Милева Марић Ајнштајн-знаменита српкиња". Такође су и додељене награде победницима овог конкурса.

„МИЛЕВА МАРИЋ АЈНШТАЈН – ЗНАМЕНИТА СРПКИЊА“

Пројекат „МИЛЕВА МАРИЋ АЈНШТАЈН – знаменита Српкиња“ покренут је у марту 2016.године са циљем да се промовише и афирмише значај и допринос Милеве Марић науци, да се ученици основних и средњих школа упознају са различитим аспектима њеног живота и рада. Пројекат су у име Хемијско -прехранбене технолошке школе покренуле наставнице Драгана Ранковић, Миленија Јоксимовић и Бојана Станкић, а уз велику подршку и сарадњу са Удружењем жена „Милева

Марић Ајнштајн“ из Цириха, и њиховом председницом Јеленом Митровић. У пројекту су, поред наше школе, учествовале Математичка гимназија, Техничка школа из Железника, Земунска гимназија, Четврта гимназија из Београда, као и основне школе: Веселин Маслеша, Бранислав Нушић и Васа Чарапић. Цео пројекат су подржали и ГО Чукарица, ДКЦБ, Друштво физичара Србије са проф.др Мирјаном Поповић –Божић.

Многе планиране активности током пројекта су и реализоване: у свим школама, ђаци су се најпре упознали са основним подацима о животу и делу Милеве Марић Ајнштајн, проучавали су понуђену литературу, посебно писма –преписку између Милеве и Алберта Ајнштајн, са различитих аспеката и различитим технологијама представљали њен живот и допринос науци. На неколико заједничких сусрета и трибина, одржаних у ГО Чукарица и Дечјем културном центру Београда, веома креативно и маштовито су публици приближили епоху у којој су живели и стварали Милева и Алберт Ајнштајн, кроз игру, скичеве и глуму, филм, поезију, дијаграме љубави... Постављена је и изложба „Алберт и Милева у простор –времену“ а разговарали смо о значају проучавања природних наука...

Заједнички излет 7.априла 2016. у Нови Сад, на Петроварадин и у Сремске Карловце још више је зближио учеснике пројекта из основних и средњих школа. Том приликом смо шетали стазама којима је некада пролазила и сама Милева, а током пута, у аутобусу смо се лепо забављали кроз квиз питања о њеном животу и раду, што је била и припрема за пут у Швајцарску .

Врхунац пројекта било је путовање у Швајцарску од 18.до 23.маја 2016.године, када смо били гости удружења „Милева Марић Ајнштајн“ из Цириха. Тада смо представили активности током пројекта, учествовали у квизу знања,посетили једну швајцарску средњу школу, нашу амбасаду у Берну, били гости на црквеној слави у Берну, путовали у Цирих и Тун, стекли многа знања и искуства и нове пријатеље.

По повратку са путовања, нисмо посустали, већ са још већим жаром припремали даље активности и сусрете. У оквиру градске манифестације, на Данима европске баштине, 30.09.2016. приредили смо пригодан колаж програм о животу Милеве Марић Ајнштајн.

Објавили смо и конкурс за литерарно-истраживачки рад на три теме: "Љубав и научни рад Алберта и Милеве Ајнштајн", "Научна знатижеља младих Алберта и Милеве Ајнштајн" и "Студирање и научна истраживања Алберта и Милеве Ајнштајн."

Пристигло је 20 радова - 10 из средњих и 10 из основних школа из Србије, а жири је имао велики задатак да издвоји најбоље, и на завршници пројекта у ДКЦБ 29.11.2016 објави ранг листу. Наша ученица Катарина Степановић (4-5) освојила је треће место.

Сви ђачки радови су похваљени и награђени. Награде су обезбедили ХПТШ, ДФС и лично проф. др Божић.

Све у свему, пројекат је завршен у децембру 2016, када смо и заједнички, са задовољством закључили да је овакав начин учења уз дружење, путовања, размену знања и искустава, креативно изражавање, подршку школе, локалне заједнице и других институција у граду и шире, веома делотворан. Ђаци непосредно стичу и размењују знања и искуства, која ће им сигурно остати трајно у сећању. Ђацима се овај начин учења веома допада и желели би да и о другим великанима науке, историје, уметности више истражују и сазнају, истовремено развијајући и испољавајући и своју креативност и друге вештине.

О пројекту и целом току и активностима пројекта водили смо запис кроз наш блог milevama.blogspot.rs на коме можете прочитати још пуно детаља.

У име тима наставника и ученика- учесника пројекта, захваљујемо се свима који су нас током пројекта подржавали.

Андријана Пантелић, ученица IV 4
Бојана Станкић, проф.

"Продужи век, убаци у штек"

У периоду од октобра до децембра 2016. године, реализовали смо пројекат "Продужи век, убаци у штек", у сарадњи са Канцеларијом за младе општине Чукарица и Удружењем младих "Чука". У пројекту су учествовали наши ученици: Маријана Јовановић, Невена Штибељ, Лука Аћимовић, Милош Симић и Александра Рехак. Наставници ментори су нам били: Драгана Ранковић и Миленија Јоксимовић. Циљ овог пројекта је подизање еколошке свести младих и промоција вршњачког учења. Реализовали смо неколико трибина и шест радионица у основним школама, где смо ми ученици средње школе подучавали ученике основних школа о Електричном отпаду, о значају рециклаже и о важности правилног одлагања и рециклажи батерија као посебном елементу електричног отпада. Кроз овај пројекат проширили смо своје знање, унапредили вештине за тимски рад, били смо у улози онога који подучава, стекли више самопоуздања и дружили се.

(Александра Рехак 4-3)

СПОРТСКА ТАКМИЧЕЊА

Пливање- Мушка екипа наше школе пласирала се на отворено градско такмичење. Такмичили су се у сва четири стила (леђно, прсно, краул и лептир стил). Изузетно борбени пливачи, нису ушли у финале али су спортским ангажовањем допринели афирмацији школе.

Кошарка - Освојили смо друго место на општини са мушком и женском екипом. Женска екипа је учествовала на градском такмичењу, без значајнијег успеха.

Одбојка- Наша мушка и женска екипа освојила је друго место на општинском такмичењу.

Стони тенис - На општинском такмичењу, наша мушка и женска екипа освојила је прво место. Професори Зденка Латиновић и Александар Срећковић су припремали ученике за ова такмичења.

Фудбал: - Професор Горан Вукелић је припремао ученике за фудбалска такмичења. Женска и мушка фудбалска екипа освојиле су прво место на општинском такмичењу. Такмичење је одржано у хали Жарково 16.1 2017 године. Женска екипа је победила "Тринаесту гимназију". Мушка екипа је извојевала победу против средњих школа: "Руђер Бошковић", "Лола" и "Тринаесте гимназије". За мушку фудбалску екипу играли су: Алекса Парезановић, Лука Парезановић, Радичанин Милош, Коста Новчић, Лука Матић, Аријас Чочај, Лука Поповић и Лука Сладаковић.

Марковић Анђела 1-3 и Радичанин Милош 2-2

ДРАГА САВЕТА

Овог пута за савет су нас питале две матуранткиње, Слађана и Невена. Слађана је већ прихватила један наш савет који се тицао њеног школовања.

Наиме, на крају прошле године, она је хтела да четврти разред средње школе заврши ванредно. Имала је планове да се пресели у Белгију са својим дечком који је тамо потписао уговор за један познати фудбалски клуб. Уредник нашег часописа и цела редакција су покушали и успели да је спрече то да уради. Предочили смо јој да је најважније да редовно заврши средњу школу, јер ма где и са ким живела, потребно је да буде економски независна. Никада се не зна колико ће та љубав да траје и зато треба да има могућност да самостално живи и зарађује. Слађана је послушала наш савет. Ево још мало и редовно ће завршити средњу школу. Драго нам је и што њена љубав са познатим фудбалером још увек траје.

Невена је имала други проблем. Она тренира одбојку од своје седме године. На једном од тренинга, једна одбојкашица је пала преко ње. Невена је тада тешко повредила оба колена и убрзо после тога их је оперисала. Доктор је као постоперативну терапију преписао физикалну терапију и вежбе. Наравно, рекао јој

је да строго пази и не игра одбојку 18 месеци. Невена је била тврдоглава и убрзо после операције поново је играла на одбојкашком терену. Због тога су јој попуцали конци и морала је поново на интервенцију. Уредница нашег часописа и њени пријатељи из разреда су дуго причали са њом, како би је спречили да нанесе себи још горе повреде. "Али ја сам у одбојку уложила читав свој живот. Многи су имали циљ да упишу факултет а мени је био циљ да напредујем у овом спорту!" Невена се осећала беспомоћно, уплашено и дезорјентисано. Покушали смо да је посаветујемо да нађе други циљ а знали смо да за то треба пуно времена.

Уредница је понављала да 18 месеци брзо прође, и да после тих физикалних терапија она може поново полако да тренира одбојку. Ако не иде ни на терапије, она ће уништити не само одбојкашку каријеру већ и већи део свог живота.

У једном тренутку, мислили смо да нема наде јер Невена није престајала да се самосажалева и одбија компромис. Онда се једног дана десило чудо. У школи је била одбојкашка утакмица и Невена је била на тој утакмици, али овога пута као спортски судија. Сви смо били срећни због тога. Захвални смо и професорки физичког, Зденки која јој је помогла да нађе нови циљ. Две недеље после тога, Невена је предала нашој редакцији причу о својој борби.

Редакција часописа

Живој је борба

Живот никада не долази са упутством за употребу. Циљеви дају смисао нашем животу, дају нам смер и чине нас срећним. То су снови за које се свим силама боримо да их остваримо. Јако је битно да ка циљу идемо ситним корацима, како би направили разлику између сањарења и стварног циља.

Пут ка остварењу циља, ја сам започела пре пуних 11 година, када сам први пут крочила на одбојкашки терен. Тада нисам ни слутила да ће ми тај терен постати друга кућа! Онако мала, дошла сам на први тренинг не мислећи да ће ми та лопта и мрежа постати једине мисли када легнем и када се пробудим. Од тог 8 септембра, мој свет се боји жутом и плавом бојом и могу га држати у рукама. Екипа је моја породица. Брзином светлости, пролазили су сати, дани, месеци и године. Мало је чудно, зар не, да вам једна лопта постане свакодневна потреба, нешто попут ваздуха? Други људи виде само жуту и плаву боју а ја пламен, пламен жеље и наде који се из дана у дан разбуктвља. То је моја најсјајнија звезда, звезда водиља! Када ми је најтеже, она засија најјаче и не дозвољава ми да посустанем. Мој живот почиње онда када прескочим линије терена и из света обичних људи закорачим у свет хероја! Тада ништа више није битно, јер почиње борба, која ме је научила многим животним лекцијама. Научила ме је да прихватим пораз, признам грешку, борим се као лав, пружим руку противнику, устанем када паднем, понекад прећутим, блокирам противника и будем спремна на најјачи ударац, будем човек.

Нико не разуме љубав коју осећам према овом спорту, нико не зна о чему размишљам. На загревању, пре почетка утакмице, осећам срећу и тугу које се непрестано смењују. Иза мене је безброј непреспаваних ноћи због битног турнира, пријатељства за цео живот . То су најлепши тренуци који се не могу поредити ни са чим...

А онда изненада, рука судбине је окренула мој свет. Тешка повреда колена и сама помисао да ми следи дуг опоравак, чини ми се немогућим. Одмах након повреде уследила је прва операција, а због компликација које су настале уследила је и друга. Лекари прогнозирају опоравак од 12 до 18 месеци, уз стогу забрану бављења било којим спортом. У мени нема живота. Дишем али срце не куца. Позитивне мисли се само одбијају од мене, као лопта о под. Борба почиње. Тежак пут. У трци да решим проблем навуку се облаци и замуће ми вид. Стојим на невидљивој раскрсници. После срушених снова бојим се да кренем даље... Сада водим борбу сама са собом. Унутрашњи немир ми не дозвољава да наставим живот. Враћа ме у прошлост. То се десило када сам била на корак од циља и била сам срећна што ћу остварити баш оно ка чему сам тежила целог свог живота. Спотакла сам се о непредвидиву ситуацију и прилика за остварење сна је уништена. Била сам на корак до потпуне среће. Ова борба траје 24 часа дневно и неописиво је тешка. Понекад, углавном увече када сам сама, толико ми је тешко да не могу да удахнем ваздух. Невидљива борба коју водим сваког дана почиње од тренутка када се ујутру пробудим и отворим очи до последњег свесног удисаја пред сан. Толико ми је тешко да се моја борба наставља и у сну...

Живот жели да се борите. Сами смо себи највећи непријатељи. Живот није фер...

Невена Лападашковић 4-5

КЊИЖЕВНОСТ

Побеђује нас само оно чега се плашимо

Ако су људи попут птица, онда је страх кавез, оно што нас спутава и спречава да раширимо крила и слободно полетимо. Тај страх никада није исти за свакога. Различити људи се плаше различитих ствари али је кавез увек исти.

Бежим. Од када знам за себе ја непрекидно бежим. Али од чега? Ништа ме не јури али увек имам осећај да ме стиже. А шта ме стиже? Ништа. Баш то. Само празнина која прети да ме прогута и поново баци у тамницу самоће. Горе је од ноћне море, стварна је и нисам сигурна да за мене не постоји ништа стварније од тога.

У првом разреду имала сам учитељицу по имену Емилија. Била је блага и нежна старија жена која нас је учила да лепота друштва није у оговарању и избегавању већ у прихватању другачијег и искреном осећању пријатељства које сви треба да негујемо. Тада је све било у реду. Међутим, групице су почеле да се формирају у четвртог разреду када смо добили нову учитељицу. То је био почетак мог краја. Најбољи друг је почео да ме задиркује а остали су следили његов пример. Брзо су ми сви окренули леђа и прерано сам схватила да појединац може за собом да повуче себи сличне и наивне а онда почиње уметност манипулације. Само зато што појединац жели да неко буде изолован то се врло лако може и догодити. Не знам да ли сам била само заморче или жртвено јагње али после тога ништа није било исто. Са сваког великог одмора сам се враћала и налазила поцепане свеске, мајице за физичко ишаране маркерима и украдене пертле са патика за салу. Сви су се смејали а наставници нису реаговали. Када сам се обратила школском педагогу, истерала ме је из канцеларије говорећи ми да превише умишљам и само тражим пажњу. Нико није знао шта сам носила са собом. Нико није знао да се иза лица, које се никада није мењало, ломи свет са кога су, као са поломљеног прозора, испадали стаклићи који су представљали делове мене од којих сам се нерадо опраштала.

У осмом разреду сам осетила тај трачак наде, једини зрак светлости који се пробијао кроз тамне завесе навучене на прозоре мог кратког живота. Тада сам га поново осетила... Страх од тог мрачног и хладног места дубоко у мом срцу које се зове самоћа. Све ће бити исто. Ништа се неће променити. Нико ме неће прихватити. Никога неће бити брига. Никада неће приметити да постојим.

А ево ме данас. И даље се плашим. И даље бежим. И даље ме вреба. Али ме овога пута не стиже. Не напада ме. Не закључава ме. Смејем се и плачем, љутим се и збуњена сам. Све што нисам могла у то време. Све што сада могу када неко стоји уз мене. Заиста је смешно. Плашила сам се самоће, и даље је се плашим. али мислим да је стрепња од онога што се може десити оно што нас у ствари кочи, оно што нас спречава да раширимо крила и полетимо у своју будућност.

Ана Јовановић 4-5

А

Ово што у мени сја
То је лет орла.
У непрегледним даљинама
чујем зов природе,
мирисе живота.

Ово што у мени сја
то је јава пре сна,
постојање без дна
пресликаног лудила.

Ово што у мени сја
види само искра та,
без које се светлост
само не прелама.

Ово што у мени сја
није моје Ја.
То је само А,
од мога ја.

Сан на јави

Суочавају се погледи
свуда око нас,
прегршт мисли у вртлогу
шареног свемира.

Сан на јави прожима
мртви мрак,
као обрт црнила
на белој подлози среће.

У очима огледам душу
пратим ти поглед и
тражим му крај
у срцу свом.

Желим само једно да ми даш,
јер када бих имала то,
жељи био би крај.
И ништа више било не би
у ишчекивању и жељи.

Голуб

Дотакао си голуба.
Сада је празна соба,
уништена су живота оба.

Тамо далеко остависмо срећу
никада заборавити те нећу.
Онај који не види сунце,
види далеку месечину.

Зрак твог осмеха,
љуби ме кад је тама.
Не видиш ме,
али ниси сама.

У сну месечине је,
сјај твога ока.
Када сам мртва,
диже ме твоја рука.

Због тебе,
оронули осмех стоји,
и сваки дан боји.

Александра Миладинов 4-5

Стекић Марија, 3-8

ИЗ ЂАЧКЕ РАДИОНИЦЕ

Плави камен - експерименти

У четвртак 3.11. 2016 године, осморо седмака из основне школе "Филип Кљајић Фића", посетили су нас у нашој хемијској лабораторији. Домаћини су били из одељења 1-2. Професорке Вишња Жикић и Гордана Рађеновић су водиле час. Радиле смо многе занимљиве експерименте са плавим каменом. Седмацима је било јако забавно и били су обogaћени новим искуством. Било је стварно лепо сарађивати са њима, упркос томе што су били хиперактивни. Ми смо се трудили да им помажемо што више и оно што смо до сада научили пребацимо на њих. Док смо радиле са њима, осећали смо се веома одговорно. Сваки наш ученик је носио мантил, а неки су чак носили и наочаре за заштиту, па смо онда изгледали као прави научници. Показали смо им процес ситњења, растварања, таложења, декантовања и филтрирања. Показали смо им процес ситњења CaSO_4 у авану са тучком. Они су са одушевљењем прихватили да ураде ову операцију. Затим смо заједно растворили добијени прах у чаши са водом. Показали смо им правилно сипање таложног регенса у авану са тучком. Они су са одушевљењем прихватили да ураде ову операцију. Затим смо заједно растворили добијени прах у чаши са водом. Показали смо им правилно сипање таложног регенса. Затим смо декантовањем одстранили вишак течности изнад талога, па заједно намонтирали апаратуру за филтрирање. Научили смо како да савијемо и поставимо филтер Док смо чекали да се процес филтрације заврши, поновили смо све што смо тог дана научили и урадили.

Са неким од ових процеса смо се први пут срели па смо их савладали помоћу професора. Време је јако брзо пролетело и то је значило да смо морали да се поздравимо са нашим другарима из Фиће. Надамо се њиховом поновном доласку и очекујемо исту количину забаве као и прошли пут, а можда и мало више.

Невена Кабаница и Лаура Крунић 1/2

ШАРЕНЕ СТРАНЕ

Интервју са Андријом Луковићем и Мехмеди Енесом (генерација 1994)

Бившим ученицима наше школе

1. У ком клубу тренирате?

Андрија: Тренирам у Црвеној Звезди.

Мехмеди: Не тренирам али сам тренирао у Чукаричком.

2. Колико дуго тренирате фудбал?

Андрија: Тренирам већ 15 година, од своје 7 године.

Мехмеди: Тренирао сам 11 година, од 6 до 17.

3. Да ли ти Андрија планираш можда да пређеш у неки други клуб?

Андрија: Па тек сам сад дошао у овај тако да немам неке планове тренутно. Хоћу да остварим неке циљеве са Звездом па ћу касније размишљати о томе.

4. Пошто си ти Мехмеди био спортиста генерације нас је занимало како си то постигао?

Мехмеди: Био сам успешан у свим спортовима и то ме је довело до тога да будем спортиста генерације.

5. Где сте почели своју фудбалску каријеру?

Андрија: Почео сам у Звезди, па сам био у Чукаричком, онда сам био у Рад-у, па у Холандији 2 године и сад сам поново у Звезди.

Мехмеди: Исто сам почео у Звезди па сам прешао у Чукарички где сам и завршио.

6. Да ли је била ваша идеја да почнете да тренирате фудбал?

Андрија: Јесте, зато што су скоро сви у мојој породици играли фудбал, а и као мали сам волео да га играм, тако да кад сам кренуо у школу кренуо сам и на фудбал.

Мехмеди: Да била је моја идеја.

7. Какви сте били ђаци и да ли је то утицало на ваше тренирање?

Андрија: Па..бољи смо били фудбалери него ђаци, а он је био бољи ђак него фудбалер.

Мехмеди: Да ја сам био бољи ђак,био сам врло добар.

8. Зашто сте уписали Хемијску школу и да ли сте уписивали нешто после ње?

Андрија: Хемијску сам уписао зато што ми је била близу куће,била је и 13. али њу нисам баш могао да упишем и онда сам уписао Хемијску.То је најбоља школа за дружеље и има доста пролаза на факултете.Нисам ништа уписивао после.

Мехмеди: Уписао сам Хемијску школу зато што ми је била најближа и чуо сам да су професори јако добри ту.

9. Да ли вам је било тешко школовању у Хемијској и који сте смер били?

Андрија: Био сам Прехрамбени техничар.Није ми било тешко али ми је прва година била убедљиво најтежа.Када се провали фора у првој години после је лакше.

Мехмеди: Ја сам био Техничар за заштиту животне средине.Није ми било тешко.

10. Да ли имате девојку?

Андрија: Ја немам девојку.

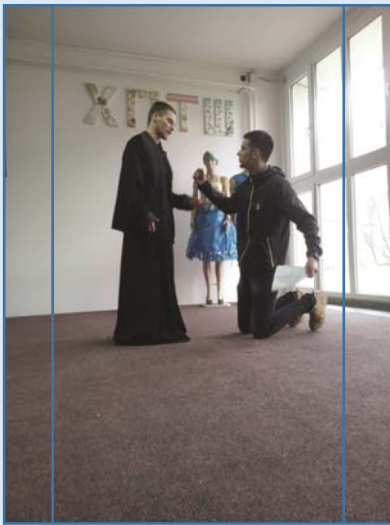
Мехмеди: Имам девојку.

Кристина Блајојевић 2-2

Делови из представе “Свети Сава и голубица”

Делови из легенде “Свети Сава и властелин”